

På tur fra Tete til Urambo for at syne et hus

I Afrika var det lidt vanskeligere at teste nye boliger. Mellemfolkeligt Samvirke og Danida stillede huse til rådighed som en del af kontrakten, så vi måtte tage, hvad MS Landekontor og Ambassaden tilbød os. MS' boliger var møblerede, så man overtog de møbler, som ens forgængere havde efterladt. Det var ikke altid en fornøjelse. Man kunne søge om at få byttet de ting, som man mente var for dårlige. Det skete, at man fik en ansøgning igennem, f.eks. når komfuret absolut ikke virkede eller var direkte sundhedsfarligt, som det komfur med overgang i det elektriske system, som vi havde fået tildelt i Lusaka.

Eftersyn af huse, der skulle fungere som vores hjem, var derfor absolut en sjældenhed. Det skete faktisk kun en enkelt gang, da vi flyttede fra Tete i Mozambique til Urambo i Tanzania.

På ambassaden i Tanzania havde man besluttet sig for en ny bistandsstrategi, som man mente var bedre i overensstemmelse med Danida's målsætning om først og fremmest at rette indsatsen mod fattigdomsbekæmpelse. Tænk, at der har siddet et par ambassadefolk en fredag eftermiddag over en øl eller to og funderet over, hvor man finder de fattigste mennesker i landet, og de er så efter en del flere øl kommet til den erkendelse, at de fattigste folk nok findes på landet. Ergo, har de tænkt, må vi have sendt nogle rådgivere langt ud i de små landdistrikter for at yde bistand til de rigtig fattige. Som tænkt, så gjort. De har måske endda videre tænkt, at Danmark er kendt for sin miljøpolitik, og derfor ville det være rigtig fint, hvis man kunne kombinere fattigdomsbekæmpelse med miljøindsats. Dengang i slutningen af 1990'erne, da Svend Auken var Miljøminister var det ganske rigtigt. Han var, som alle ved, både kendt og respekteret for sit arbejde for miljøet overalt i verden. Det ændrede sig som bekendt i 00'erne, da landet fik noget, der lignede oplyst enevælde med Anders Fogh Rasmussen i spidsen som Statsminister. Han var godt nok tidligere kendt for sin kreative bogføring som Skatteminister, det var vel, hvad det var, man kunne sikkert ikke vente andet, men allerede i hans første regering gennemførte han store nedskæringer på miljøområdet. To år senere, i 2003, var han endda så fræk ved Venstres landsmøde at udtale: "Ikke en fugl, ikke en fisk, ikke et frø har fået det ringere af regeringens miljøpolitik". Det var da alternativ fakta, der ville noget, så nu var det altså anden gang, han blev kendt for kreativ bogføring. Det blev heller ikke den sidste. Men det er en helt anden historie. Tilbage til Afrika.

I sidste halvdel af 1990'erne havde Danida altså fundet ud af, at man ville støtte miljø-indsatsen i Tanzania. På det tidspunkt havde Tanzania lige tilsluttet sig Ramsar-konventionen og fået oprettet det første Ramsar-beskyttede vådområde i landet. Området hed Malagarassi, det omsluttede Malagarassifloden, og det lå i Urambo distrikt, langt, langt væk fra hovedstaden Dar es Salaam. Langt væk betyder 1100 km med halvdelen på jordveje og halvdelen på hullede asfaltveje. Altså ikke de der små huller, man støder på i Vestjylland eller på Lolland, men sådan nogle rigtige store huller, som man ikke burde køre ned i, hvis man kærede sig om sin bils støddæmpere.

Efter nogen snak frem og tilbage med Tanzanias ansvarlige miljøminister blev Danida enige om et projekt til at støtte implementeringen af Ramsar-området i Malagarassi og oprette to rådgiverstillinger, den ene en biolog og den anden en økonom. Den sidste stilling søgte Anne Marie. På det tidspunkt havde vi været i Tete i fire år, og Danida's regler tillod ikke kontrakter længere end 5 år, så vi kunne se enden på vores tilværelse i Tete. Vi var på den anden side ikke klar til at tage hjem til Danmark, så vi var på udkig efter nye udfordringer, og her dukkede rådgiverstillingen i Urambo op som en rigtig god og interessant mulighed. Anne Marie havde jo, siden jobbet som Wildlife Coordinator i Gokwe i Zimbabwe en halv snes år tidligere, bevaret sin store interesse for miljø-indsatser, og derfor var Urambo-jobbet nærmest skræddersyet til hende. Det syntes Danida heldigvis også, så allerede i starten af 2000 vidste vi, hvor vi skulle hen året efter. Og hvad har alt det at gøre med at flytte i et nyt hus, spørger man måske sig selv. Jo, det kommer nu.

Da det var en ny stilling, i bushen, langt ude på landet, helt derude hvor der ikke var direkte ruteforbindelse med fly, og en tur på landevejen ville tage to dagsrejser og kun kunne lade sig gøre i en firehjulstrækker, hvor der kun var én telefonlinje af kobber, som sjældent virkede, eftersom bønderne langs linjen havde en forkærlighed for "tørresnor" af kobber, og derfor ikke gik af vejen for at skære et passende stykke kobber af telefonråden, og hvor der ikke tidligere havde været Danida-rådgivere, så kunne vi godt regne ud, at Urambo District Council (sognerådet), som efter aftalen skulle stille hus til rådighed, sandsynligvis ville have visse udfordringer med at finde et passende hus til os. Og kunne vi overhovedet få mad på bordet? Var der et marked? Og hvis ja, hvordan var det, og hvad kunne de

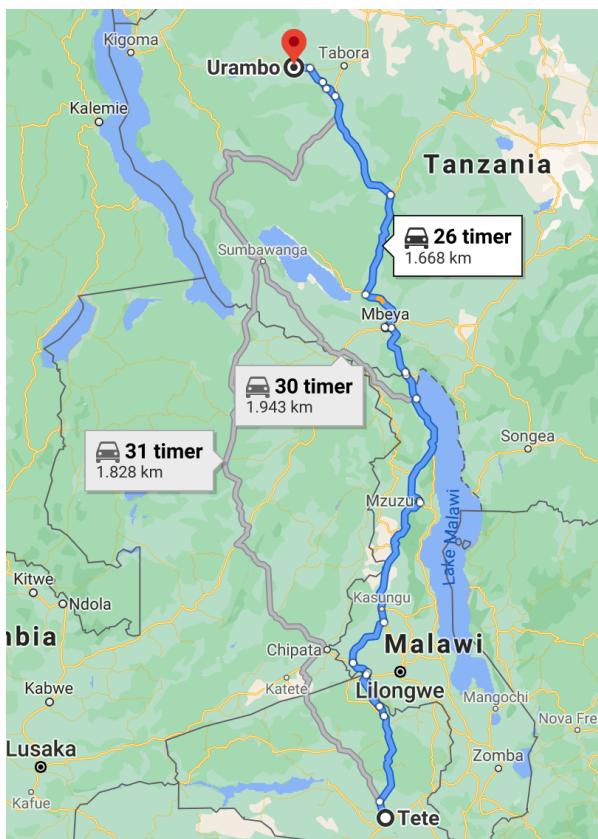
tilbyde? Alt sammen spørgsmål plus en del flere, som vi gerne ville vide lidt om, inden vi faktisk bosatte os i Urambo. Derfor besluttede vi at bruge en 2-ugers ferie på at køre derop og møde distriktets administrator, den øverste ansvarlige embedsmand. Jeg tror nok, at ambassade-folkene havde visse betænkeligheder, for hvordan ville et besøg i Urambo ende. Ville vi løbende skrigende bort, når vi så forholdene, eller fastholde kontrakten og møde alle de praktiske udfordringer med oprejst pande. Vi valgte heldigvis det sidste.

Det lyder så nemt, lige at køre en tur derop for at se på forholdene. Det er lidt anderledes end at køre fra Pøt til Egedal. For det første er der afstanden. Der er omkring 1700 km fra Tete til Urambo, heraf 600 km grusvej i Tanzania ad den korteste vej. Dernæst skulle vi igennem Malawi for at komme til Tanzania, dvs. passere to grænseovergange langt ude på landet. Alene det kunne godt give nogle udfordringer. Vi skulle også have deklareret vores bil, så vi kunne få den ud af Mozambique og ind igen, få den ind i Malawi og ud igen, og ind i Tanzania og ud igen. Mozambique så gerne, at vi kom tilbage med bilen, og både Malawi og Tanzania så gerne, at vi betalte importafgift i begge lande, så det krævede en del ret kompliceret papirarbejde med en hel masse stempler for at det hele kunne lykkes til vores tilfredshed.

Turen tog tre hele, meget lange dage, før vi nåede frem til Urambo. Den første nat overnattede vi i Mbeya i den sydlige del af Tanzania. Det er 1100 km fra Tete, stort set på relativ god asfalt hele vejen. Vi boede på et rimelig godt hotel, som vi fandt frem til ved at spørge os frem. Næste morgen stod vi op ved solopgang og begav os på vej. Her kom den første udfordring. Vi kunne ikke finde vejen mod nord ud af Mbeya. Vi kunne fint finde hovedvejen mod Dar es Salaam, men vejen mod Urambo, nada. Vi stødte så på en flink tanzaniansk politibetjent. Han tilbød at køre med os, så han var sikker på at få os godt på vej ud af byen. Han skulle vist nok alligevel hen i den del af Mbeya, men hvad gør det, det var en ren win-win situation, han fik et lift og vi fandt vejen. Lige før han steg ud af bilen, spurgte han, hvor langt vi skulle, og da vi svarede: "Urambo", så han meget forskrækket ud. Der var nogle stammer nord for Mbeya, sagde han, som var kendt for at slå folk ihjel og stjæle deres biler og andre ejendele, så derfor var hans sidste replik til os: "Do not stop anywhere until you are in Rungwa".

Således opmuntret satte vi i gang. Rungwa er omtrent midtvejs mellem Mbeya og Urambo, dvs. 300 km væk, så vi regnede med at kunne være der ved middagstid. Det var vi ikke. Efter 10 timers rædsom kørsel på en særdeles ujævn jordvej var vi kun nået til Rungwa. Det var langt hen på eftermiddagen, så vi kunne godt se i øjnene, at hvis vi skulle nå Urambo samme dag, ville det blive næste morgen. Planen måtte ændres, vi måtte finde et sted at overnatte. Vi spurgte os frem. Der var tilsyneladende hverken hoteller eller pensionater i Rungwa, så vi var efterhånden ved at tro, at vi skulle gøre ligesom Josef og Maria og sove i en stald. Men så tilsmilede heldet os. Vi fandt et skilt, der sagde Rungwa Game Reserve (vildtreservat), og da vi vidste, at ethvert vildtreservat med respekt for sig selv ville have et gæstehus, kørte vi ind og spurgte, om vi eventuelt kunne leje et værelse. Det kunne vi. Det hjalp sikkert nok også på velviljen, at Anne Marie kunne fortælle chefen for vildtreservatet, at vi var på vej til Urambo for at forundersøge et arbejde med Malagarassi Ramsar området. De var egentlig en slags kolleger.

Vi fik et værelse, vi fik et måltid mad, og vi fik en god nats søvn inden de sidste 300 km's kørsel på ujævne jordveje mellem Rungwa og Urambo. Vi nåede frem dagen efter, langt hen på eftermiddagen, fandt distriktets administrator, fik en varm velkomst og anvist et værelse i distriktets gæstehus. Næste

Turen fra Tete til Urambo

morgen startede vi en rundtur i Urambo, så på huse og valgte det, vi mente passede os bedst, så igennem fingre med, at det var totalt nedslidt, troede på administratorens forsikringer om, at alt ville være i orden, når vi bosatte os i Urambo året efter og havde i det talt nogle fine dage i Urambo. Administratoren var meget rar, meget venlig og meget effektiv, så Anne Marie var sikker på, at de nok skulle få et glimrende samarbejde. Det kunne de sikkert også godt have fået, men året efter var administratoren blevet forflyttet til et andet distrikt, og hans afløser var knap så effektiv. Sådan er betingelserne ofte for bistandsarbejde i Afrika.

Efter en god uges tid i Urambo, vendte vi næsen hjemad mod Tete. Denne gang kørte vi ikke over Rungwa og gennem de morderiske stammers revir nord for Mbeya, men tog en noget længere omvej. Vi nåede sikkert Mbeya, passerede grænsen til Malawi, tog en afstikker til Malawi-søen og et par dages badeferie. Tilbage i Tete gik vi i gang med det sidste års tid af vores kontrakt, inden vi året efter flyttede til Urambo. Hvordan det gik for sig, er en helt anden historie.

Herskab og tjenestefolk

Anne Marie med gartner

Huset i Urambo